

THƯ GỬI DẤU YÊU (20)

Bây giờ là mực tím kể chuyện – bây giờ là mực tím băng khuâng – lâu rồi, chỉ có những lời lẩn khuất khiến nhá nhem đi rung cảm nguyên như – bây giờ – trong trở lại – em ngồi bên thềm xưa – xây bằng những xúc cảm dịu dàng, đầm thắm nhất – và cuối cùng – cuối cùng – anh vẫn là miền đất ẩm mềm – cho mưa em về không ngập ngừng – không bối rối – không e dè bởi những chìm nổi, chín rộ một nghi ngại vô chừng – rồi quê hương vào những ngày chớm hạ – những ngày cuối cùng trong lớp học đã bắt đầu thiếu vắng thầy cô – những băng khuâng trong những trông mắt đen, xanh ngắt nỗi đợi chờ – những ngày trường tan sớm – cho chân chim em, chân chim của bạn bè, lao xao, ngơ ngác trên vĩa hè chật nức hơi người – em mười lăm – nhưng hồn nhiên đã bỏ em đi xa lắm – xa như từ quê hương, từng đêm phập phồng chờ trái pháo – như từng đêm nằm co trong hầm trú – gửi ngạt hơi mùi đất ẩm – cầu xin Chúa mọi bình an – lắng nghe tiếng nổ đầu đó từ đâu đó mang âm vang về lòng bùng trong lồng ngực nhỏ – em lại niệm Di Đà – xin bỏ tất hã cho qua khỏi đêm đen – ngọc mười lăm hã còn chưa biết thẹn – mà em đã biết rồi đó – tìm nơi Phật, Chúa bình yên nào mà em có thể có được – em đọc kinh kính mừng – em niệm câu di đà cũng trong một nỗi sợ – và vẫn ngây ngô nghĩ rằng – ngày sau em sẽ vào địa ngục – vì, em đã bắt nhất – vì, em đã phạm đường giáo hướng – mang Phật, Chúa vào chung một bình an chưa thấy mặt - ... – quê hương thất thần từ những mát mát lan dần – cao nguyên bỗng chốc xa xôi như miền bắc đã mịt mù từ bao năm – Sài gòn thở hơi đứt khoảng – em đến lớp học không mang theo sách vở – bạn bè đã vắng đi nhiều – còn lại chỉ là những dấu hỏi ngạt hơi – đi không? – hay ở lại! – Sài gòn hiém hơi tiếng đại bác – nhưng những ngày cuối cùng đó – đã bắt đầu rùng mình khi chiều xuống – như em đã rùng mình khi ngồi im hơi trên chuyến bay cuối – nhìn lại màu trời xanh nhạt, vật vờ mây trắng – em hỏi thăm – biết chừng nào em sẽ được nhìn lại trời Việt Nam khi đang vào hạ, như hôm nay - ... – người lính Mỹ nhìn em từng hồi – cười mỉm – màu mắt xanh hơn màu trời của quê hương – có một lúc – anh lính Mỹ đưa cho em phong kẹo – nhiều cặp mắt nhìn em – dấu hỏi – em đưa tay định mệnh nhận lấy – nhưng lại ngập ngừng rút lại – nụ cười đông trên môi người lính Mỹ cảm giác cũng đông lại trong em – em nhìn thấy qua làn bụi đỏ của cao nguyên – chiếc xe GMC chở đầy lính Mỹ – những tiếng cười vang động, khiến giật mình con đường nhựa nghèo nàn, ngái ngủ trong giấc trưa của cao nguyên em – và chạy theo sau chiếc xe GMC ồn ào, chói nức – một bầy trẻ mình trần, chân đất, tranh nhau nhặt vôi vàng những phong kẹo, những lon đồ hộp đang được ném xuống từ trong tay của những người lính Mỹ, trong chuỗi cười ào ạt, như những hạt mưa đầu mùa, quất vôi vòng, tham lam xuống những mái tôn rỉ nóng – tưởng rồi người lính Mỹ sẽ không cười với em nữa – nhưng suốt cuộc hành trình – anh vẫn nhìn chừng về hướng em – em băng khuâng – em mắt đen – em tóc đen – em có thể giống ai trong gia đình của anh ta đâu! – tiếng động cơ trực thăng ồn ào – hạt nước mắt nóng cộm trong mi mắt – sau cuộc biến đầu này – người thân của em sẽ còn lại được bao

nhiều? – và rồi – tháng năm – xứ người – em mười lăm – lưu vong trong ánh mắt – em mười lăm – lưu vong trên hai bàn chân đứng – em mười lăm – lưu vong bằng ngôn ngữ lạ lùng – tinh nhỏ như hành tinh nào xa lạ – đăm bó gối, ngậm nước mắt – không một lời trần trở chỉ đặc cứng trong tâm tư, miền quê hương đã bỏ lại – ngày – em ngẩn ngơ trên sân trường đầy tiếng lạ – âm ngôn không hiểu được – nhưng mắt nhìn đã làm một dẫn dắt không lạc đường - ... – rồi mùa hạ qua mau -...- tinh nhỏ mịn mờ – phủ bèo giạt trên sông – thành phố lạ em đến – đã nghe thấy âm hưởng quen thuộc của quê hương – người bắt tay người – những thăm hỏi nồng nàn như hạt nước mắt nóng rơi trên lưng bàn tay – em mười lăm lưu vong – em mười lăm tóc dài đã thấy bóng nụ cười – đã gây được âm vang khúc khích – em mười lăm vụng về với vài ba câu thơ trên giấy – ngu ngơ – buồn cười – vậy mà tóc dài đã chuyển tay nhau, thì thầm, mơ mộng – quê hương không có ở đây – nhưng quê hương trong mắt, trên môi, ở ngôn ngữ, bằng chữ gò trên giấy đã đủ dậy xôn xao – rồi – em mười sáu lưu vong – rồi, em mười bảy lưu vong – em đã thành thiếu nữ – nhưng những đôi mắt đen chỉ có tóc dài mà không có áo xê tà – sau một vài giờ, những mái tóc dài chia nhau xúc cảm vu vơ – thì đời sống lại buồn rầu, lại vắng lặng như đường phố vào khuya – tiếng nhịp gõ, chỉ là tiếng bước chân mình khua mau những nhớ nhung, những đờn đau đặc cứng trong tim trong máu – tâm tư là biển sóng không có nơi để tràn – và em viết – em viết ở những giờ xao động nhất – em viết như một vượt thoát từ những trử động xúc cảm rất cô độc của riêng em – những xúc cảm không thể giải bày với ai – và bây giờ đó – em giải bày với anh – cho tràn hết những mười chín năm kín bưng như chiếc hộp hen rỉ nơi đáy biển sâu - ... – Em trầm nổi trên xứ người bằng những mê tình không phân minh – nhắm mắt lại – em nhìn thấy rõ rệt quê hương em như mới ngày hôm qua – nắng hạ còn đang lưng chừng – mây bông gòn che mát, đứt khoảng từng chặng đường đất đỏ – ve sầu kêu – vang từng đoản tương tư – phượng đỏ như lửa rực ngang trời – nhắm mắt lại – em còn ngửi được mùi đất ẩm khi mưa vừa búa xuống – mở bừng mắt ra em ngọt ngọt trong đời sống chung quanh – đời sống có những thiệt hơn làm em chóng mặt, chùng lòng – có những phù phiếm khơi trào cơn cảm dỗ, chông chênh như tàu đi giữa biển đêm, không có bóng hải đăng soi – bao năm dạt trôi giữa lòng đời – giữa lòng người – và – em vẫn là người xa lạ – bởi em chẳng thể nhận diện em được của ngày hôm nay – và mãi mãi từ chối nhận diện – em chỉ muốn thấy em của ngày hôm qua – giữa một hiên nhà vắng lặng – chỉ có tiếng gió thì thầm giữa lá – chỉ có em xoay những cánh tay non giạt tấm áo bà ba nâu cho ngoại – và mãi vết mực lan trên sống áo của đàn em – nhìn nắng chang chang ngoài kia, trên ngõ đất – em mơ – em mơ em giữa khuôn viên Văn Khoa, nơi Sài Gòn hoa lệ kia – em mơ một đời phóng viên giữa những đến và đi giữa quê hương rực nắng – em mơ – hay giữa cỏ rổi – phượng giăng đầy giữa khuôn viên trường sư phạm – em ôm sách vở học trò – làm học trò để mơ một ngày cô giáo – em mơ em tóc dài, chân guốc gỗ – nón lá che nghiêng – dấu hết hoang mộng của em vào trong chiếc áo dài, xê tà, úp mở – và bây giờ – em nơi đây – hơn ba mươi tuổi lưu vong – lỡ làng hết một lựa là – em vẫn ôm mộng ảo mà mơ – vẫn

thương mãi một quê hương đã không dám quay về – đau xót giữa một dày xé da vàng, bằng ngôn ngữ da vàng trên đất người – cười ra nước mắt bởi những lý tưởng quá khích – biến dạng từ ngục tù ra tự do – lại thành tự do giữa ngục tù – những trái tim da vàng chạy bỏ hối hả cái miền đất đàn áp từ tư tưởng đến hiện thân – đến miền đất tự do này – và quay lại – mong cái đàn áp đã bỏ chạy bỏ phủ lên những người trẻ nơi đây – những người trẻ đẹp như nắng sáng – đang bỏ hết công sức mong tạo dựng những điều tốt đẹp cho đời sống – và giữa những trắng đen bất phân minh đó em đã khép kín mắt và mơ tiếp giấc mơ của em – em đã ngậm miệng cười mà không dám nhìn ai nữa từ trong mắt – bởi ở đó nào có gì nữa đâu – chỉ là hai lỗ hồng đen ngòm – trong chiếc sọ da người, chuyên chở đầy những vọng động man khai, nhưng hơn thiệt ngục tù thì không bao giờ có cửa mở - ... – có phải em đã đi quá độ đường rồi không? em đã đi xa quá ngoài cái vỏ mơ mộng, hiền lành của em – thôi – em dừng lại đây thôi – em để dành lại xúc cảm để vun bồi cho chính mơ mộng của em thôi – mơ mộng xanh suốt một đời không phai – mơ mộng như cây bốn mùa không thay lá – như nắng trưa thức mãi giữa đêm khuya – mơ mộng nuôi hoài tóc mượt – nuôi hoài mắt bao dung – nuôi hoài những mịt mù bụi cát nôi áo cuốn bước chân qua – nuôi hoài em thương anh giữa vòm trời cong những đường mây lặn đặng – nuôi tháng ngày còn lại trên xứ người – nhứt nhối như vết dao đâm, lún mãi vào phé phủ cơn nhưng nhớ không nguôi về một quê hương đã xa ngút mắt nhìn, ảo ảnh như hôm nay cứ mong đưa tay bắt kịp lại hôm qua, và hôm qua mãi, hồi anh yêu dấu.